

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Vi har aldrig handlet af kærlighed til regeringen Hartling, men af kærlighed til landet Danmark.

Jens Møller (KrF):

Kristeligt folkeparti har under valgkampen og også senere sagt, at vi ønsker en bred regering, en flertalsregering, hen over midten i dansk politik. Det har vi arbejdet på, siden vi kom herind igen, på forskellig måde, vi har bl. a. gentagne gange opfordret regeringen til at prøve på at komme igennem med en sådan regering. Vi er imidlertid blevet overbevist om, at sådan som situationen er netop nu, er der ingen reel mulighed for at få dannet en sådan regering. Vi håber, at den kan være der om et par måneder eller tre, men ikke nu. Der er nemlig forskellige ting, der stiller sig i vejen, og en af dem er spørgsmålet om dette spareforlig, som jo skal igennem. Derfor opfordrede vi regeringen til at sikre sig et flertal for dette spareforlig, så vi i hvert fald kunne få det til side, kunne få taget fat på det arbejde, som vi trænger så hårdt til, altså en regering hen over midten, og, da det ikke kunne lade sig gøre nu, så i hvert fald at sikre sig et flertal for spareforliget. Det første har vi indtryk af at regeringen ikke har gjort noget helhjertet ved, og det sidste blev nærmest afvist. Vi kunne således have grund nok til at ønske, at der var en noget større vilje til samarbejde fra regeringens side, en større energi, forhandlingsvillighed og udholdenhed i forhandlingerne, det, som er nødvendigt på grund af den alvorlige situation, vi er i i øjeblikket.

Men selv om vi altså ikke synes, at vi har fået den støtte og den hjælp, og at regeringen har gjort den indsats, som den burde gøre, vil vi alligevel ikke kunne stemme for dagsordenen, som den foreligger fra hr. Kjeld Olesens hånd. Den ville nemlig kaste os ud i en helt uoverskuelig situation, hvor vi kunne begynde helt forfra med forhandlinger, der ikke havde større chance for at føre til et positivt resultat. Vi har sagt mange gange, at vi ønsker, det skal være statsminister Poul Hartling, der leder forhandlingerne og etablerer det nødvendige

samarbejde, og det siger vi stadig; vi mener, det er den bedste vej, vi kan komme frem ad.

Jeg tror også, at hvis regeringen kommer heldigt igennem denne dag, vil det måske hjælpe den til at erkende alvoren i situationen og forstå, at den fremover bliver nødt til at lytte lidt mere til sine venner og samarbejdspartnere i dette ting, end den har gjort indtil i dag.

Med hensyn til hr. Schlüters ændringsforslag virker det umiddelbart sympatisk, men vi bliver nødt til at studere det lidt nærmere, inden vi endeligt kan sige, hvad vi vil gøre med det. Som dagsordensforslaget foreligger fra hr. Kjeld Olesens hånd, altså uden ændring, vil vi i hvert fald stemme imod.

Knud Jespersen (DKP):

På mange måder minder denne diskussion om de debatter, vi også havde i det gamle folketing. Jeg tror, det er indledningen til noget, og det kan også blive afslutningen på noget. Derfor er det meget tænkeligt, at både hr. Schlüter og hr. Jens Møller med deres velmente betragtninger alligevel vil løbe risikoen — jeg siger udtrykkeligt risikoen — for at redde en regering, der har vist sig at leve højt på sine redningsmænd. Her tænker jeg naturligvis parlamentarisk og politisk.

Situationen er jo sådan, at hvis venstre i dag klarer disse skær bistået af hr. Glistrup og hr. Glistrups store kærlighed til nationen Danmark, så vil vi i løbet af en måned, måske om to uger eller om to måneder, have den samme situation. Er det det, man kalder en rolig arbejdsrytme, som giver tillid til parlamentet, til folkestyret? Det ved vi godt alle sammen, at det er det ikke.

Vi ved også alle sammen, at hvis ikke man kommer til at tage fat på nogle af de alvorlige spørgsmål — og det er der ikke vist vilje til fra regeringens side hverken i det, man med lidt god vilje kan kalde svar i dagens debat, eller i dens fremsatte forslag — så svigter man så grundlæggende økonomisk de svage stillede og demokratisk også alle dem, der har tillid til selve folkestyrets idé.

Når hr. Schlüter nu prøver i en faktisk afværgedagsorden at fremstille tingene sådan, at man for enhver pris må redde regeringen, fristes jeg til at erindre om det